

Sygn. akt III CSK 350/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Z. B.
przeciwko M. P. i S. P.
o rozwiązanie umowy dożywocia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w K. – w sprawie o rozwiązanie umowy o dożywocie – oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 22 listopada 2013 r.

Powódka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne dotyczące art. 908 § 1 i 913 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżąca wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinna sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw; „istotność” oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Przedstawione zagadnienie tych warunków nie spełnia. Przesłanka określona w art. 913 § 2 k.c. ma charakter wysoce oceny; ustawodawca, nie precyzując jej ani nie definiując, pozostawił sądom *meriti* dużą swobodę oceny wszystkich okoliczności w celu ustalenia, czy zachodzi podstawa do rozwiązania umowy dożywocie. Różnorodność stanów faktycznych uniemożliwia formułowanie abstrakcyjnych recept i stawianie diagnoz co do tego, czy w konkretnej sytuacji występuje „wypadek wyjątkowy”, Sąd Najwyższy nie może zatem zajmować

stanowiska, które miałyby charakter uniwersalny, mogący stanowić twórczy wkład do wykładni wymienionego przepisu. W każdym razie sprawa, w której wniesiono skargę kasacyjną, takiej możliwości nie stwarza.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).